ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [*YVES BOT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 8. septembrī[1]

Lieta C-398/15

Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce
pret
Salvatore Manni

(Corte suprema di cassazione (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Personas dati — Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz šo datu apstrādi — Direktīva 95/46/EK — 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts, kā arī 7. panta c), e) un f) punkts — Uzņēmumu reģistrā atklātībai nodoti dati — Pirmā direktīva 68/151/EEK — 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunkts, kā arī 3. pants — Tiesības tikt aizmirstam — Eiropas Savienības Pamattiesību harta — 7. un 8. pants

1. Pēc Tiesas 2014. gada 13. maija sprieduma *Google Spain* un *Google* (C-131/12, EU:C:2014:317) tai ir lūgts precizēt fizisku personu tiesības uz viņu personas datu dzēšanu vai anonimizāciju šoreiz īpašā kontekstā ar informācijas par uzņēmumiem likumīgu nodošanu atklātībai.

2. Šajā lietā Tiesai būs jāinterpretē divu direktīvu tiesību normas, ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu (turpmāk tekstā – "Harta"), lai padarītu to normas savienojamas.

3. Pirmkārt, runa ir par Padomes 1968. gada 9. marta Pirmo direktīvu 68/151/EEK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 58. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses[2], kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 15. jūlija Direktīvu 2003/58/EK[3] (turpmāk tekstā –"Direktīva 68/151"), un, otrkārt, par Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvu 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti[4].

4. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tika iesniegts tiesvedībā starp *Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce* (Lečes Tirdzniecības, rūpniecības, amatniecības un lauksaimniecības kamera, Itālija, turpmāk tekstā – "Lečes Tirdzniecības kamera") un *Salvatore Manni* par Lečes Tirdzniecības kameras atteikumu dzēst konkrētus ar *S. Manni* saistītus personas datus no uzņēmumu reģistra[5].

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — OV 1968, L 65, 8. lpp.

3 — OV 2003, L 221, 13. lpp.

4 — OV 1995, L 281, 31. lpp.

5 — Šajos secinājumos kā "uzņēmumu reģistrs" tiek apzīmēts jebkurš centrālais reģistrs, komercreģistrs vai uzņēmumu reģistrs Direktīvas 68/151 3. panta 1. punkta izpratnē.

5. Šajos secinājumos es ierosināšu Tiesai atbildēt *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija), ka Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunkts, kā arī 3. pants un Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts, kā arī 7. panta c), e) un f) punkts, aplūkojot tos kopsakarā ar Hartas 7. un 8. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem netiek pieļauts, ka uzņēmumu reģistrā iekļauti personas dati pēc noteikta laikposma un pēc attiecīgās personas pieprasījuma varētu tikt vai nu dzēsti, padarīti anonīmi vai bloķēti, vai arī padarīti pieejami vienīgi šauram trešo personu lokam, proti, tādu personu lokam, kas pamato [savas] leģitīmās intereses, lai iegūtu piekļuvi šādiem datiem.

I – **Atbilstošās tiesību normas**

A – *Savienības tiesības*

1) Direktīva 68/151

6. Saskaņā ar Direktīvas 68/151 1. pantu koordinācijas pasākumus, kas paredzēti šajā direktīvā, piemēro dalībvalstu normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas attiecas uz šādiem sabiedrību veidiem, proti, Itālijas Republikā "società per azioni [akciju sabiedrība], società in accomandita per azioni [akciju komandītsabiedrība], società a responsabilità limitata [sabiedrība ar ierobežotu atbildību]".

7. Šīs direktīvas 2. un 3. pantā, kas ir iekļauti tās I iedaļā "Atklātība", ir noteikts:

"*2. pants*

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka sabiedrības atklātībai obligāti nodod vismaz šādus dokumentus un ziņas:

a) dibināšanas dokuments un statūti, ja tie ir atsevišķā dokumentā;

[..]

d) iecelšana amatā, atbrīvošana no amata un sīkas ziņas par personām, kam kā saskaņā ar likumu noteikta amatpersona, vai kā kādas struktūras locekļi:

   i) ir pilnvarotas pārstāvēt sabiedrību darījumos ar trešajām personām un tiesā,

   ii) piedalās sabiedrības pārvaldē, uzraudzībā vai kontrolē.

[..]

h) sabiedrības likvidācija;

[..]

j) likvidatoru iecelšana, sīkas ziņas par viņiem un viņiem piešķirtās pilnvaras, ja vien šādas pilnvaras skaidri un nepārprotami neizriet no tiesību aktiem vai sabiedrības statūtiem;

k) likvidācijas pabeigšana un dalībvalstīs, kurās sabiedrību izslēgšana no uzņēmumu reģistra rada juridiskas sekas, – šādas izslēgšanas fakts.

3. pants

1. Katrā dalībvalstī izveido katras tur reģistrētās uzņēmējsabiedrības lietu centrālajā reģistrā, komercreģistrā vai uzņēmējsabiedrību reģistrā.

2. Visus dokumentus un ziņas, kuras ir jānodod atklātībā saskaņā ar 2. pantu, glabā lietā vai ievada reģistrā; reģistrā ievadītie ieraksti noteikti jāiekļauj lietā.

[..]

3. Pēc pieprasījuma saņemšanas jānodrošina, ka ir pieejamas visu vai jebkuru 2. pantā minēto dokumentu un ziņu kopijas. Vēlākais no 2007. gada 1. janvāra pieprasījumu reģistram iesniedz pēc pieprasījuma iesniedzēja izvēles – papīra formā vai elektroniski.

[..]"

8. Direktīva 68/151 tika atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīvu 2009/101/EK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 48. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses [6].

9. Direktīva 2009/101 tika grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 13. jūnija Direktīvu 2012/17/ES [7].

10. No Direktīvas 2012/17 preambulas 9. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir uzlabot pārrobežu piekļuvi uzņēmējdarbības informācijai par sabiedrībām un to filiālēm, kas atvērtas citās dalībvalstīs, nodrošinot reģistru savstarpēju savienojamību.

11. Saskaņā ar šīs direktīvas preambulas 25. apsvērumu jebkurai personas datu apstrādei, ko veic dalībvalstu reģistri, Eiropas Komisija un, attiecīgā gadījumā, jebkura Eiropas centrālās platformas, kas iedibināta ar minēto direktīvu, ekspluatācijā iesaistīta trešā persona, būtu jānotiek atbilstīgi Direktīvai 95/46.

12. Šajā nolūkā Direktīvā 2009/101 ar Direktīvu 2012/17 tika iekļauts 7.a pants, kurā tika precizēts:

"Uz personas datu apstrādi, kas veikta saistībā ar šo direktīvu, attiecas [..] Direktīva 95/46[..]."

13. Tomēr, ņemot vērā pamatlietas faktisko apstākļu rašanās brīdi, tie tiek reglamentēti ar Direktīvu 68/151.

6 — OV 2009, L 258, 11. lpp.
7 — OV 2012, L 156, 1. lpp.

2) Direktīva 95/46

14. Direktīvas 95/46, kuras mērķis saskaņā ar tās 1. pantu ir aizsargāt fizisko personu pamattiesības un brīvības, it īpaši viņu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību saistībā ar personas datu apstrādi, kā arī novērst šķēršļus šo datu brīvai apritei, preambulas 2., 8.–10., 25., 28. un 29. apsvērumā ir paredzēts:

"(2) tā kā datu apstrādes sistēmas ir paredzētas tam, lai kalpotu cilvēkam; tā kā tām neatkarīgi no fizisku personu pilsonības vai pastāvīgas dzīves vietas jārespektē viņu pamattiesības un brīvības, jo īpaši privātās dzīves neaizskaramības tiesības, un jāveicina ekonomiskā un sociālā attīstība, tirdzniecības paplašināšana un personu labklājība;

[..]

(8) tā kā, lai likvidētu šķēršļus personu datu plūsmām, personas tiesību un brīvību aizsardzības līmenim attiecībā uz šādu datu apstrādi jābūt visās dalībvalstīs vienādam [..];

(9) tā kā, saņemot līdzvērtīgu aizsardzību, kas izriet no valstu likumu tuvināšanas, dalībvalstis vairs nevarēs kavēt personas datu brīvu apriti starp tām, pamatojoties uz personas tiesību un brīvību aizsardzību, un jo sevišķi uz privātās dzīves neaizskaramības tiesībām [..];

(10) tā kā valstu likumu par personas datu apstrādi mērķis ir aizsargāt pamattiesības un brīvības, īpaši privātās dzīves neaizskaramības tiesības, ko atzīst gan Eiropas Konvencijas par cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzību [parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī] 8. pants, gan Kopienas tiesību vispārīgie principi; tā kā šā iemesla dēļ valstu likumu tuvināšanas rezultāts nedrīkst būt jebkādas to sniegtās aizsardzības samazinājums, bet gan tieši pretēji, tiem jācenšas nodrošināt Kopienā augstu aizsardzības līmeni;

[..]

(25) tā kā aizsardzības principi jāatspoguļo, no vienas puses, personām [..], [kas atbildīgas] par apstrādi [..], uzliktajos pienākumos, īpaši attiecībā uz datu kvalitāti, tehnisko drošību, paziņošanu uzraudzības iestādei un uz apstākļiem, kādos apstrādi var realizēt, un, no otras puses, personām, kuru dati ir apstrādes objekts, piešķirtajās tiesībās tikt informētām, ka apstrāde notiek, apspriest šos datus, pieprasīt korekcijas, bet zināmos apstākļos pat iebilst pret apstrādi;

[..]

(28) tā kā jebkurai personas datu apstrādei jābūt likumīgai un godprātīgai pret attiecīgajām personām; tā kā datiem jābūt adekvātiem, piederīgiem un ne pārmērīgiem attiecībā uz nolūkiem, kādiem šie dati tiek apstrādāti; tā kā šādiem nolūkiem jābūt precīzi formulētiem un likumīgiem, un tie jānosaka datu vākšanas laikā; tā kā vākšanai sekojošās apstrādes nolūki nedrīkst būt nesavienojami ar sākotnēji precizētajiem nolūkiem;

(29) tā kā turpmākā personu datu apstrāde vēsturiskiem, statistiskiem vai zinātniskiem nolūkiem vispārēji netiek uzskatīta par nesavienojamu ar nolūkiem, kādiem dati iepriekš tikuši vākti, ar noteikumu, ka dalībvalstis sniedz piemērotas garantijas; tā kā šīm garantijām īpaši jāizslēdz datu izmantošana pasākumu vai lēmumu atbalstam attiecībā uz jebkuru konkrētu personu."

15. Direktīvas 95/46 2. pantā ir noteikts:

"Šajā direktīvā:

a) "personas dati" ir jebkura informācija attiecībā uz identificētu vai identificējamu fizisku personu ("datu subjektu"); identificējama persona ir tā, kuru var identificēt tieši vai netieši, norādot reģistrācijas numuru vai vienu vai vairākus šai personai raksturīgus fiziskās, fizioloģiskās, garīgās, ekonomiskās, kultūras vai sociālās identitātes faktorus;

b) "personu datu apstrāde" ("apstrāde") ir jebkura ar personas datiem veikta darbība vai darbību kopums ar vai bez automatizētiem līdzekļiem – kā vākšana, reģistrēšana, organizēšana, uzglabāšana, piemērošana vai pārveidošana, labošana, konsultēšana, izmantošana, atklāšana, pielietojot pārsūtīšanu, izplatīšanu vai darot tos pieejamus citādā veidā, grupēšana vai savienošana, piekļuves noslēgšana, dzēšana vai iznīcināšana;

[..]

d) "personas datu apstrādātājs" ir fiziska vai juridiska persona, valsts iestāde, aģentūra vai jebkura cita institūcija, kura viena pati vai kopīgi ar citām nosaka personas datu apstrādes nolūkus un līdzekļus; ja apstrādes nolūkus un līdzekļus nosaka valsts vai Kopienas tiesību akti vai noteikumi, personas datu apstrādātāju vai viņa iecelšanas konkrētos kritērijus var noteikt valsts vai Kopienas tiesību akti;

[..]."

16. Šīs direktīvas 3. panta "Darbības joma" 1. punktā ir noteikts:

"Šī direktīva attiecas uz personas datu apstrādi pilnībā vai daļēji ar automatizētiem līdzekļiem un uz personas datu, kuri veido daļu no kartotēkas vai ir paredzēti, lai veidotu daļu no kartotēkas, apstrādi, kura netiek veikta ar automatizētiem līdzekļiem."

17. Direktīvas 95/46 II nodaļas I iedaļā "Principi, kas attiecas uz datu kvalitāti" šīs direktīvas 6. pants ir formulēts šādi:

"1. Dalībvalstis nosaka to, ka personas datiem jābūt:

a) apstrādātiem godīgi un likumīgi;

b) vāktiem konkrētiem, precīzi formulētiem un likumīgiem nolūkiem un tos nedrīkst tālāk apstrādāt ar šiem nolūkiem nesavienojamā veidā. Turpmāka datu apstrāde vēsturiskiem, statistiskiem vai zinātniskiem nolūkiem nav uzskatāma par nesavienojamu, ar noteikumu, ka dalībvalstis sniedz atbilstošas garantijas;

c) adekvātiem, attiecīgiem un ne pārmērīgā apjomā attiecībā uz nolūkiem, kādiem tie savākti un/vai tālāk apstrādāti;

d) precīziem un nepieciešamības gadījumā atjauninātiem; jāveic visi reālie pasākumi, lai nodrošinātu, ka neprecīzus vai nepilnīgus datus, ņemot vērā to vākšanas vai turpmākās apstrādes nolūkus, dzēš vai izlabo;

e) saglabātiem veidā, kas pieļauj datu subjektu identifikāciju ne ilgāk, kā tas nepieciešams nolūkiem, kuriem datus vāca vai kuriem tos turpmāk apstrādā. Dalībvalstis nosaka atbilstošas garantijas personas datiem, kurus uzglabā ilgāku laiku, lai izmantotu vēsturiskiem, statistiskiem vai zinātniskiem nolūkiem.

2. Personas datu apstrādātājam jānodrošina 1. punkta izpilde.”

18. Direktīvas 95/46 II nodaļas II iedaļā “Kritēriji datu apstrādes atzīšanai par likumīgu” 7. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis paredz to, ka personas datus var apstrādāt tikai, ja:

[..]

c) [..] apstrāde vajadzīga, lai izpildītu uz personas datu apstrādātāju attiecināmas juridiskas saistības;

vai

[..]

e) [..] apstrāde vajadzīga sabiedrības interesēs realizējama uzdevuma izpildei vai personas datu apstrādātājam vai trešajai personai, kurai dati tiek atklāti, piešķirto oficiālo pilnvaru realizācijai;

f) [..] apstrāde vajadzīga personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, izņemot, ja šīs intereses ignorē, ņemot vērā datu subjekta pamattiesību un brīvību intereses, kurām nepieciešama aizsardzība saskaņā ar 1. panta 1. punktu.”

19. Turklāt minētās direktīvas 12. pantā “Piekļuves tiesības” ir paredzēts:

“Dalībvalstis garantē katram datu subjektam tiesības iegūt no personas datu apstrādātāja:

[..]

b) atkarībā no apstākļiem datu izlabošanu, dzēšanu vai piekļuves noslēgšanu, ja šo datu apstrāde neatbilst šīs direktīvas noteikumiem, īpaši datu nepilnības vai neprecizitātes dēļ,

[..].”

20. Visbeidzot, Direktīvas 95/46 14. pants “Datu subjekta tiesības iebilst” ir formulēts šādi:

“Dalībvalstis piešķir datu subjektam tiesības:

a) vismaz 7. panta e) un f) punktā norādītajos gadījumos jebkurā laikā uz viņa konkrēto situāciju attiecināmu nenoraidāmu likumīgu iemeslu dēļ iebilst pret datu apstrādi, kas attiecas uz viņu, ja vien attiecīgās valsts tiesību akti neparedz citādi. Ja iebildums ir pamatots, personas datu apstrādātāja ierosinātajā apstrādā vairs nedrīkst iesaistīt šos datus;

[..].”

B – *Itālijas tiesības*

21. *Codice civile* (Civilprocesa kodekss) 2188. pantā ir noteikts:

“Likumā paredzētiem ierakstiem nodibina uzņēmumu reģistru.

Reģistru uztur uzņēmumu reģistra birojs, kuru uzrauga tiesas priekšsēdētāja iecelts tiesnesis.

Šis reģistrs ir publiski pieejams.”

22. 1993. gada 29. decembra *Legge n. 580 – Riordinamento delle camere di commercio, industria, artigianato e agricoltura* (Likums Nr. 580 par tirdzniecības, rūpniecības, amatniecības un lauksaimniecības kameru reorganizāciju) [8] 8. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts, ka uzņēmuma reģistra pienākumus pilda tirdzniecības, rūpniecības, amatniecības un lauksaimniecības kameras.

23. 1995. gada 7. decembra *Decreto del Presidente della Repubblica n. 581 – Regolamento di attuazione dell'articulo 8 della legge 29 dicembre 1993, n. 580, in materia di istituzione del registro delle impresa di cui all'articulo 2188 del codice civile* (Republikas prezidenta Dekrēts Nr. 581, ar ko reglamentē 1993. gada 29. decembra Likuma Nr. 580 par Civilkodeksa 2188. pantā minētā uzņēmumu reģistra dibināšanu 8. panta izpildi) [9] ir reglamentētas konkrētas ar uzņēmumu reģistru saistītas detaļas.

24. Direktīvas 95/46 transponēšana Itālijas tiesībās ir veikta ar 2003. gada 30. jūnija *Decreto legislativo n. 196 – Codice in materia di protezione dei dati personali* (Dekrētlikums Nr. 196 par Personas datu aizsardzības kodeksa izveidi) [10].

II – **Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi**

25. *S. Manni* ir *Italiana Costruzioni Srl* – būvniecības uzņēmuma, kurš ieguva tiesības uz publiska iepirkuma līguma slēgšanu par tūrisma kompleksa būvi – vienīgais administrators.

26. Ar 2007. gada 12. decembra prasību *S. Manni* uzsāka tiesvedību pret Lečes Tirdzniecības kameru, apgalvojot, ka šī kompleksa ēkas nevar pārdot tādēļ, ka no uzņēmumu reģistra datiem izriet, ka viņš ir bijis *Immobiliare e Finanziaria Salentina Srl* (turpmāk tekstā – "*Immobiliare Salentina*") – kurš tika pasludināts par maksātnespējīgu 1992. gadā un dzēsts no uzņēmumu reģistra likvidācijas procesa beigās 2005. gada 7. jūlijā – vienīgais administrators un likvidators.

27. Savā prasībā *S. Manni* apgalvoja, ka šos uzņēmumu reģistrā iekļautos personas datus ir apstrādājuši tādi profesionāli informācijas apstrādes uzņēmumi kā *Cerved Business Information SpA* un ka, neraugoties uz 2006. gada 10. aprīļa pieprasījumu šajā ziņā, Lečes Tirdzniecības kamera tos nav dzēsusi.

28. Tādējādi *S. Manni* lūdza, pirmkārt, lai tiktu izdots rīkojums Lečes Tirdzniecības kamerai dzēst, pārveidot anonīmā formā vai bloķēt datus, kas viņa vārdu saista ar *Immobiliare Salentina* maksātnespēju, un, otrkārt, lai Lečes Tirdzniecības kamerai tiktu piespriests atlīdzināt kaitējumu, kas viņam nodarīts reputācijas apdraudējuma dēļ.

29. Savā 2011. gada 1. augusta spriedumā *Tribunale di Lecce* (Lečes tiesa, Itālija) apmierināja šo prasību, izdodot rīkojumu Lečes Tirdzniecības kamerai pārveidot anonīmā formā datus, kas saista *S. Manni* vārdu ar *Immobiliare Salentina* maksātnespēju, un tai piespriežot atlīdzināt pēdējam minētajam nodarīto kaitējumu EUR 2000 apmērā, kam pieskaitīti procenti un tiesāšanās izdevumi.

30. Proti, *Tribunale di Lecce* (Lečes tiesa) uzskatīja, ka "nav vajadzīgi un lietderīgi norādīt uzņēmuma vienīgā administratora vārdu maksātnespējas laikā", pamatojoties uz to, ka "runa ir par faktiem, kas radušies pirms vairāk nekā desmit gadiem un neraugoties uz uzņēmuma dzēšanu no uzņēmumu reģistra [..] pirms vairāk nekā diviem gadiem". Pēc šīs tiesas uzskatiem, "uzņēmuma pastāvēšanas un grūtību, ar ko tas saskāries [..], "vēsturiskā atmiņa" lielā mērā var tikt izveidota arī ar anonīmiem datiem". Proti, "ieraksti, kuri saista fiziskas personas vārdu ar kritisku posmu uzņēmuma dzīvē (tādu kā maksātnespēja), nevar būt mūžīgi, ja nav īpašu sabiedrības interešu to saglabāšanā vai izplatīšanā". Tā kā Civilkodeksā nav paredzēts ieraksta saglabāšanas maksimālais ilgums, minētā tiesa uzskatīja, ka pēc

8 — 1994. gada 11. janvāra *GURI* Nr. 7 parastais pielikums.

9 — 1996. gada 3. februāra *GURI* Nr. 28.

10 — 2003. gada 29. jūlija *GURI* Nr. 174 parastais pielikums, turpmāk tekstā – "Dekrētlikums Nr. 196".

"saprātīga laika posma" no uzņēmuma maksātnespējas pasludināšanas un dzēšanas no uzņēmumu reģistra vairs nav vajadzīgi un lietderīgi Dekrētlikuma Nr. 196 izpratnē norādīt bijušā vienīgā administratora vārdu maksātnespējas laikā, jo sabiedrības intereses var apmierināt, norādot uz uzņēmuma grūtībām un pievienojot anonīmus datus attiecībā uz fizisko personu, kas bija tā juridiskā pārstāve.

31. *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa), kurā Lečes Tirdzniecības kamera iesniedza apelācijas sūdzību par šo spriedumu, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai princips, ka personas datiem ir jābūt saglabātiem tādā veidā, kas pieļauj datu subjektu identifikāciju ne ilgāk, kā tas nepieciešams nolūkiem, kuriem datus vāca vai kuriem tos turpmāk apstrādā, kas ir paredzēts [..] Direktīvas 95/46[..] – kura transponēta ar [..] Dekrētlikumu Nr. 196 – 6. panta [1. punkta] e) apakšpunktā, prevalē un tādējādi nepieļauj [..] Direktīvā 68/151[..], kā arī valsts tiesībās Civilkodeksa 2188. pantā un [..] 1993. gada 29. decembra Likuma Nr. 580 [par Tirdzniecības, rūpniecības, amatniecības un lauksaimniecības kameru reorganizāciju] 8. pantā paredzēto publiskuma sistēmu, kas ieviesta ar uzņēmumu reģistru, saskaņā ar kuru ikviens bez laika ierobežojumiem var piekļūt reģistra datiem par fiziskām personām?

2) Tādējādi, vai ar [..] Direktīvas 68/151[..] 3. pantu tiek pieļauts, ka, atkāpjoties no uzņēmumu reģistra publisko datu neierobežota glabāšanas laika un nenoteikta datu saņēmēju loka, šie dati vairs nav "publiski" šai dubultā nozīmē, bet var būt pieejami tikai ierobežotu laiku vai noteiktiem saņēmējiem, pēc katra atsevišķā gadījuma vērtējuma, ko veic datu pārvaldītājs?"

III – **Mana analīze**

32. Šajos jautājumos, kas, manuprāt, ir jāaplūko kopā, iesniedzējtiesa būtībā lūdz Tiesai lemt, vai Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunkts, kā arī 3. pants un Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts, kā arī 7. panta c), e) un f) punkts, aplūkojot tos kopsakarā ar Hartas 7. un 8. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem tiek uzlikts pienākums vai ka – gluži pretēji – ar tiem tiek izslēgts, ka uzņēmumu reģistrā iekļautie personas dati pēc noteikta laikposma un pēc attiecīgās personas pieprasījuma varētu tikt vai nu dzēsti, pārveidoti anonīmā formā vai bloķēti, vai arī padarīti pieejami vienīgi šauram trešo personu lokam, proti, tādu personu lokam, kas pamato leģitīmas intereses, lai iegūtu piekļuvi šādiem datiem.

33. Tiesa ir aicināta atbildēt uz šiem jautājumiem *S. Manni* iesniegtā prasības pieteikuma kontekstā, kuras mērķis ir dzēst, pārveidot anonīmā formā vai bloķēt uzņēmumu reģistrā, ko pārvalda Lečes Tirdzniecības kamera, iekļautos viņa personas datus saistībā ar uzņēmumu, kuru viņš agrāk ir vadījis un kurš tika pasludināts par maksātnespējīgu.

34. Turklāt minētie jautājumi attiecas uz šo datu apstrādes, ko veikusi Lečes Tirdzniecības kamera, saderīgumu ar Savienības tiesībām, nevis uz minēto datu vēlākas apstrādes, ko veikuši profesionāli informācijas apstrādes uzņēmumi, saderīgumu ar šīm pašām [Savienības] tiesībām.

35. Iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu mērķis ir saskaņot šos divus principus, proti, no vienas puses, uzņēmumu reģistru publiskuma principu, kas ir noteikts ar Direktīvu 68/151, un, no otras puses, principu, ka personas dati tiek saglabāti ne ilgāk, kā tas ir nepieciešams nolūkiem, kuriem šos datus apstrādā, kas ir noteikts ar Direktīvu 95/46.

36. Lai saskaņotu šos divus principus, iesniedzējtiesa paredz iespēju ierobežot uzņēmumu reģistru publiskuma principu, sniedzot piekļuvi tajos iekļautajiem personas datiem tikai ierobežotu laikposmu un/vai šaura personu loka vajadzībām.

37. Vispirms ir jāprecizē, ka pamatlietā aplūkoto personas datu apstrāde iekļaujas Direktīvas 95/46 piemērošanas jomā [11].

38. Dati, kuriem saskaņā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktu ir jābūt iekļautiem uzņēmumu reģistros, ir personas dati Direktīvas 95/46 2. panta a) punkta izpratnē, jo runa ir par "informāciju par identificētu vai identificējamu fizisku personu" [12]. Apstāklis, ka minētā informācija ietilpst profesionālās darbības kontekstā, nevar liegt to kvalificēt kā personas datu kopumu [13].

39. Turpinājumā ir jānorāda, ka Direktīvas 95/46 2. panta b) punktā "personas datu apstrāde" tiek definēta kā "jebkura darbība vai darbību kopums, ko veic ar personas datiem ar vai bez automatizētiem līdzekļiem, piemēram, datu vākšana, reģistrēšana, organizēšana, saglabāšana, pielāgošana vai grozīšana, atgūšana, aplūkošana, izmantošana, atklāšana, izmantojot pārsūtīšanu, izplatīšanu vai citādi padarot tos pieejamus, saskaņošana vai apvienošana, bloķēšana, dzēšana vai iznīcināšana".

40. Netiek apstrīdēts, ka personas datu reģistrēšanai, saglabāšanai un padarīšanai par pieejamiem, ko veic iestāde, kas pilda uzņēmumu reģistra pienākumus, piemīt "personas datu apstrādes" raksturs Direktīvas 95/46 2. panta b) punkta izpratnē. Turklāt šī iestāde šajā apstrādē ir "apstrādātājs" šīs direktīvas 2. panta d) punkta izpratnē.

41. Direktīvā 95/46 ietvertie noteikumi par personas datu aizsardzību ir jāievēro attiecībā uz jebkādu šo datu apstrādi, kā tas ir definēts tās 3. pantā [14].

42. Direktīvā 68/151 nav paredzēts nekāds termiņš, kura beigās ir jādzēš, jāpārveido anonīmā formā vai jābloķē uzņēmumu reģistros iekļautā informācija. Tāpat arī šajā direktīvā nav paredzēts pēc noteikta laikposma ierobežot piekļuvi šai informācijai šauram personu lokam. Taču, īstenojot minēto direktīvu, dalībvalstīm ir jāievēro Savienības tiesību normas par personas datu aizsardzību, proti, Direktīva 95/46, kā arī Hartas 7. un 8. pants.

43. Attiecībā uz Direktīvā 95/46 ietvertajiem noteikumiem personas datu apstrādei, ko veic valsts iestādes, kuras pilda uzņēmumu reģistra pienākumus, ir jābūt saderīgai ar šīs direktīvas 6. pantā minētajiem principiem, kas attiecas uz datu kvalitāti, un jāatbilst vienam no minētās direktīvas 7. pantā uzskaitītajiem kritērijiem datu apstrādes atzīšanai par likumīgu.

44. Tiesa jau ir nospriedusi, ka Direktīvas 95/46 normas, ciktāl ar tām tiek reglamentēta personas datu apstrāde, kas var skart pamattiesības un it īpaši tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, obligāti ir jāinterpretē, ievērojot Hartā garantētās pamattiesības [15].

11 — To ir apstiprinājis Savienības likumdevējs, ar Direktīvu 2012/17 iekļaujot Direktīvā 2009/101 7.a pantu.

12 — It īpaši skat. spriedumus, 2008. gada 16. decembris, *Satakunnan Markkinapörssi* un *Satamedia* (C-73/07, EU:C:2008:727, 35. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), un 2013. gada 30. maijs, *Worten* (C-342/12, EU:C:2013:355, 19. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

13 — It īpaši skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *ClientEarth* un *PAN Europe*/*EFSA* (C-615/13 P, EU:C:2015:489, 30. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Savā 2010. gada 9. novembra spriedumā *Volker und Markus Schecke* un *Eifert* (C-92/09 un C-93/09, EU:C:2010:662) Tiesa sprieda, ka "nav nozīmes faktam, ka publicētās ziņas attiecas uz profesionālo darbību". Tā balstījās uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru par Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. panta interpretāciju, precizējot, ka "jēdziens "privātā dzīve" nav tulkojams šauri un ka [..] "netiek pieļauta iespēja profesionālo darbību izņemt no "privātās dzīves" jēdziena" (59. punkts un tajā minētā judikatūra).

14 — Skat. spriedumu, 2003. gada 20. maijs, *Österreichischer Rundfunk* u.c. (C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2003:294, 40. punkts).

15 — It īpaši skat. spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, *Schrems* (C-362/14, EU:C:2015:650, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

45. Tādējādi Hartas 7. pantā ir garantētas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un Hartas 8. pantā ir skaidri noteiktas tiesības uz personas datu aizsardzību. Hartas 8. panta 2. un 3. punktā ir precizēts, ka šie dati ir jāapstrādā godprātīgi, noteiktiem mērķiem un ar attiecīgās personas piekrišanu vai ar citu leģitīmu pamatojumu, kas paredzēts likumā, ka ikvienam ir piekļuves tiesības datiem, kas par viņu savākti, un tiesības ieviest labojumus šajos datos un ka atbilstību šiem noteikumiem kontrolē neatkarīga iestāde. Šīs prasības it īpaši ir īstenotas ar Direktīvas 95/46 6., 7., 12., 14. un 28. pantu.

46. No Direktīvas 95/46 1. panta, kā arī no tās preambulas 2. un 10. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir ne tikai nodrošināt fizisko personu pamattiesību un brīvību, it īpaši viņu tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību saistībā ar personas datu apstrādi, efektīvu un pilnīgu aizsardzību, bet arī šo pamattiesību un brīvību augstu aizsardzības līmeni. Gan pamattiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, kas ir garantētas Hartas 7. pantā, gan pamattiesību uz personas datu aizsardzību, kuras ir garantētas tās 8. pantā, nozīme ir uzsvērta arī Tiesas judikatūrā [16].

47. Ievērojot to, no Tiesas judikatūras izriet, ka tiesības uz personas datu aizsardzību tomēr nav absolūta prerogatīva, bet ir jāņem vērā saistībā ar to funkciju sabiedrībā [17]. Turklāt Hartas 52. panta 1. punktā ir pieļauts, ka tās 7. un 8. pantā nostiprināto tiesību izmantošanai var tikt noteikti ierobežojumi, ciktāl šie ierobežojumi ir noteikti tiesību aktos, tajos ir respektēta minēto tiesību būtība un, ievērojot samērīguma principu, tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko ir atzinusi Eiropas Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

48. Iesniedzējtiesas šaubas ir koncentrētas uz to, kā interpretēt Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunktu, kurā ir paredzēts, ka personas datiem ir jābūt "saglabātiem veidā, kas pieļauj datu subjektu identifikāciju ne ilgāk, kā tas nepieciešams nolūkiem, kuriem datus vāca vai kuriem tos turpmāk apstrādā". Šajā normā ir arī precizēts, ka "dalībvalstis nosaka atbilstošas garantijas personas datiem, kurus uzglabā ilgāku laiku, lai izmantotu vēsturiskiem, statistiskiem vai zinātniskiem nolūkiem".

49. Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunktā minētais princips, kas attiecas uz datu kvalitāti, nozīmē, ka, tā kā tas ir prasīts nolūkiem, kuros personas dati ir vākti, un vajadzības gadījumā vēlāk apstrādāti, šo datu saglabāšana formā, kas pieļauj datu subjektu identifikāciju, ir likumīga.

50. Problēma, kas ir izvirzīta šajā lietā, ir noskaidrot, vai valsts iestādēm, kas pilda uzņēmumu reģistra pienākumus, pēc noteikta laikposma no uzņēmuma darbības izbeigšanas brīža un pēc attiecīgās personas pieprasījuma, ir jāpieņem lēmums dzēst vai pārveidot anonīmā formā tās personas datus, kas iekļauti uzņēmumu reģistrā, vai arī ierobežot to publiskumu, ierobežojot to saņēmēju loku.

51. Es uzskatu, ka Savienības tiesību normās attiecībā uz personas datu aizsardzību netiek noteikti šādi likumīgās atklātības, ko piedāvā uzņēmumu reģistri, ierobežojumi.

52. Vispirms norādīšu, ka pamatlietā aplūkoto personas datu apstrāde atbilst vairākiem Direktīvas 95/46 7. pantā uzskaitītajiem kritērijiem datu apstrādes atzīšanai par likumīgu. Pirmkārt, saskaņā ar šīs direktīvas 7. panta c) punktu šī apstrāde ir "vajadzīga, lai izpildītu uz personas datu apstrādātāju attiecināmas juridiskas saistības". Otrkārt, atbilstoši minētās direktīvas 7. panta e) punktam šī apstrāde ir "vajadzīga sabiedrības interesēs realizējama uzdevuma izpildei vai personas datu apstrādātājam [..], kura[m] dati tiek atklāti, piešķirto oficiālo pilnvaru realizācijai". Treškārt, atbilstoši Direktīvas 95/46 7. panta f) punktam šāda apstrāde ir "vajadzīga [..] trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, izņemot, ja šīs intereses ignorē, ņemot vērā datu subjekta pamattiesību un brīvību intereses, kurām nepieciešama aizsardzība saskaņā ar 1. panta 1. punktu".

16 — It īpaši skat. spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, *Schrems* (C-362/14, EU:C:2015:650, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

17 — It īpaši skat. spriedumu, 2010. gada 9. novembris, *Volker und Markus Schecke* un *Eifert* (C-92/09 un C-93/09, EU:C:2010:662, 48. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

53. Tiesiskais pienākums, kas ir jāpilda apstrādātājiem, izriet no Direktīvas 68/151 2. un 3. panta, kā tie ir transponēti dalībvalstu tiesībās, ar ko šīm pēdējām minētajām ir uzlikts pienākums nodrošināt, lai uzņēmumu reģistros būtu personas datu ieraksti attiecībā uz uzņēmumu administratoriem un likvidatoriem, kā arī trešo personu piekļuvi šādiem datiem.

54. Būtiskas informācijas par uzņēmumiem iekļaušanas un publicēšanas šajos reģistros mērķis ir izveidot ticamas informācijas avotu un tādējādi nodrošināt tiesisko noteiktību, kas ir nepieciešama, lai aizsargātu trešo personu, it īpaši kreditoru, intereses, taisnīgus tirdzniecības darījumus un līdz ar to tirgus pienācīgu darbību. Tādējādi trešajām personām ir jāspēj piekļūt oficiālai un ticamai informācijai par uzņēmumiem, lai nodrošinātu tirgū pienācīgu pārskatāmības un tiesiskās noteiktības līmeni.

55. Atklātības prasības attiecas uz uzņēmumiem, kas ir identificēti Direktīvas 68/151 1. pantā. Šiem uzņēmumiem ir īpašs juridiskais statuss, kas tiem sniedz ar juridiskas personas statusu saistītas priekšrocības. Turpretim sabiedrības interesēs ir tas, lai informāciju par fiziskām personām, kas ir iesaistītas šādos uzņēmumos, varētu kontrolēt un nodot atklātībai.

56. Savā 2012. gada 12. jūlija spriedumā *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:449) Tiesa ir lēmusi, ka datu savākšana saistībā ar uzņēmumiem, pamatojoties uz likumā paredzētu deklarēšanas pienākumu, kas ir noteikts uzņēmumiem, un saistībā ar obligātām no tā izrietošām pilnvarām izriet no valsts varas pilnvaru īstenošanas. Tādējādi šāda darbība nav saimnieciska darbība [18].

57. Tiesa uzskata, ka arī darbība, kuru veido tādējādi savāktu datu turēšana un to pieejamības nodrošināšana, vai nu vienkārši iepazīstoties ar tiem, vai piegādājot kopijas papīra formātā saskaņā ar piemērojamo valsts tiesisko regulējumu, nav saimnieciska darbība, jo datubāzes ar šādiem datiem turēšana un tās pieejamības nodrošināšana sabiedrībai ir ar šo datu savākšanu nesaraujamas darbības. Šo datu savākšana lielā mērā zaudētu savu noderību, ja netiktu turēta datubāze, kurā šie dati tiek uzglabāti, lai sabiedrība varētu ar tiem iepazīties [19].

58. Es piekrītu viedoklim, ko ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] paudis savos secinājumos lietā *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:251), kuros viņš norādīja, ka "nav šaubu, ka informācijas, ko uzņēmēji ir snieguši, pamatojoties uz likumā noteiktu ziņošanas pienākumu, glabāšana datubāzē, šajā gadījumā [komercreģistrā un] uzņēmumu reģistrā, pēc sava rakstura, mērķa un normām, kuras tai ir piemērojamas, ir saistīta ar valsts varas pilnvaru īstenošanu" [20]. Viņš arī precizēja, ka "datu glabāšana komercreģistrā un uzņēmumu reģistrā, pamatojoties uz tiesisku [likumā paredzētu] pienākumu to darīt, ir darbība, kas veikta vispārējās tiesiskās noteiktības interesēs" [21], un ka "tādu publisko reģistru kā [komercreģistra un] uzņēmumu reģistra skaidri izteikts mērķis ir radīt informācijas avotu, uz ko var paļauties tiesiskajās attiecībās, un tādējādi sniegt tirdzniecībai tirgū nepieciešamo tiesisko noteiktību" [22]. Visbeidzot, uzņēmumu reģistrā iekļautu datu izmantojamību attiecībā uz trešajām personām var piešķirt tikai ar īpašām tiesību normām, kas šo informāciju atšķir no tādas informācijas, ko uzņēmumi vāc komerciālā nolūkā [23].

59. Šajā ziņā, kā to pamatoti norāda iesniedzējtiesa, ir skaidri jānošķir personas datu apstrāde, ko veic iestāde, kura pilda uzņēmumu reģistra pienākumus, no tādas, ko veic trešās personas, pamatojoties uz šajā reģistrā iekļautu informāciju. Proti, vienīgi pirmā apstrāde izpaužas kā valsts iestādes darbības īstenošana, kuras mērķis ir tirgus regulēšana, nevis dalība tajā.

18 — Spriedums, 2012. gada 12. jūlijs, *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:449, 40. punkts).

19 — Spriedums, 2012. gada 12. jūlijs, *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:449, 41. punkts).

20 — Ģenerāladvokāta N. Jēskinena secinājumi lietā *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:251, 47. punkts).

21 — Ģenerāladvokāta N. Jēskinena secinājumi lietā *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:251, 48. punkts).

22 — Ģenerāladvokāta N. Jēskinena secinājumi lietā *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:251, 50. punkts).

23 — Ģenerāladvokāta N. Jēskinena secinājumi lietā *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:251, 50. punkts).

60. Kā tas izriet no Direktīvas 68/151 preambulas 1. apsvēruma, tās mērķis ir veicināt iekšējā tirgus attīstību. Šī mērķa sasniegšanai šajā direktīvā ir paredzēti kopīgi minimālie noteikumi attiecībā uz uzņēmumu publiskumu un attiecībā uz minimālajiem datiem, kādiem ir jābūt ietvertiem reģistros, lai nodrošinātu tirdzniecībai un pašai iekšējā tirgus attīstībai nepieciešamo tiesisko noteiktību.

61. Saskaņā ar Direktīvas 68/151 preambulas 2. apsvērumu tās mērķis ir nodrošināt trešo personu interešu aizsardzību. It īpaši saskaņā ar šīs direktīvas preambulas 4. apsvērumu "pamatdokumentiem ir jābūt pieejamiem, lai trešās personas varētu iepazīties ar to saturu un citu informāciju, kas attiecas uz sabiedrību, īpaši ar sīkiem datiem par personām, kuras ir pilnvarotas uzņemties saistības sabiedrības vārdā". Arī no minētās direktīvas preambulas 4.–6. apsvēruma izriet, ka tas, ka trešajām personām tiek izplatīti ar uzņēmumu saistīti dokumenti un būtiskas norādes, un it īpaši dati par personām, kuras ir pilnvarotas uzņemties saistības uzņēmuma vārdā, ir cieši saistīts ar nepieciešamību iespēju robežās samazināt uzņēmuma vārdā uzņemto saistību spēkā neesamības cēloņus. Tādējādi uzņēmumu reģistrā iekļauto datu atklātības mērķis ir nodrošināt komercdarījumu tiesisko noteiktību.

62. Tādējādi Savienības likumdevējs ir uzsvēris, ka trešajām personām ir svarīga spēja piekļūt datiem par personām, kuras pārstāv uzņēmumu vai piedalās tā administrācijā, pārraudzībā vai kontrolē. Savā 1974. gada 12. novembra spriedumā *Haaga* (32/74, EU:C:1974:116) Tiesa ir norādījusi, ka Direktīvas 68/151 mērķis ir "nodrošināt tiesisko noteiktību komercattiecībās starp uzņēmumu un trešām personām, ņemot vērā darījumu starp dalībvalstīm skaita pieaugumu pēc kopējā tirgus izveides" [24]. Pēc tās domām, šādā perspektīvā ir svarīgi, lai "ikviena persona, kas vēlas nodibināt un veidot komercattiecības ar citās dalībvalstīs esošiem uzņēmumiem, varētu viegli uzzināt būtiskus datus par komercuzņēmumu uzbūvi un personu, kuras tos var pārstāvēt, pilnvarām" [25]. Šī iemesla dēļ "juridisku darījumu starp dažādu dalībvalstu pilsoņiem labā, ir svarīgi [..], lai visi attiecīgie dati nepārprotamā veidā būtu iekļauti oficiālajos reģistros vai krājumos" [26]. Tādējādi katra valsts iestāde, kas pilda uzņēmumu reģistra pienākumus, kļūst par "visa, kas uzskatāms par juridisko personu civilstāvokli, glabātāju" [27].

63. Turklāt Tiesai jau ir bijusi iespēja apstiprināt, ka trešo personu, it īpaši kreditoru, interešu aizsardzība, kā arī komercdarījumu labticības un tiesiskās noteiktības saglabāšana ir primāri vispārējo interešu apsvērumi [28].

64. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos aspektus, dalībvalstis, ieviešot Direktīvas 68/151 2. un 3. pantu, kuros ir paredzēta uzņēmumu reģistros iekļautās informācijas likumīga atklātība, tātad neapšaubāmi īsteno Savienības atzītu vispārējo interešu mērķi, kā tas ir prasīts Hartas 52. panta 1. punktā.

65. Atliek noteikt, vai šāda likumīga atklātība bez ilguma ierobežojuma, kas adresēta nenoteiktam personu lokam, nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šāda vispārējo interešu mērķa sasniegšanai.

66. Šajā ziņā norādīšu, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka pamattiesību uz privātās dzīves neaizskaramību aizsardzības Savienības līmenī pamatā ir prasība, lai atkāpes no personas datu aizsardzības un tās ierobežojumi tiktu īstenoti absolūti nepieciešamā ietvaros [29].

24 — Spriedums, 1974. gada 12. novembris, *Haaga* (32/74, EU:C:1974:116, 6. punkts).

25 — Spriedums, 1974. gada 12. novembris, *Haaga* (32/74, EU:C:1974:116, 6. punkts).

26 — Spriedums, 1974. gada 12. novembris, *Haaga* (32/74, EU:C:1974:116, 6. punkts).

27 — Saskaņā ar vārdkopu, kas izmantota *Le Cannu, P.* un *Dondero, B., Droit des sociétés*, 4. izdevums, Montchrestien, 2011, 220. lpp., 360. punkts.

28 — Šajā ziņā skat. spriedumu, 2003. gada 30. septembris, *Inspire Art* (C-167/01, EU:C:2003:512, 132. punkts).

29 — It īpaši skat. spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, *Schrems* (C-362/14, EU:C:2015:650, 92. punkts un tajā minētā judikatūra).

67. Ievērojot to, Tiesa arī ir precizējusi, ka, lai garantētu personas datu aizsardzību, valsts uzraudzības iestādēm ir jānodrošina taisnīgs līdzsvars starp pamattiesību uz privātās dzīves neaizskaramību ievērošanu, no vienas puses, un interesēm, kas prasa personas datu brīvu apriti, no otras puses [30]. Šajā ziņā nedrīkst atstāt ārpus ievērības to, ka Direktīvas 95/46 izvirzītais mērķis ir saglabāt līdzsvaru starp personas datu brīvu apriti un privātās dzīves aizsardzību [31].

68. Manuprāt, runājot par informācijas par šiem uzņēmumiem likumīgo atklātību, intereses, kas prasa personas datu brīvu apriti, ir primāras attiecībā pret personu, kuru dati ir iekļauti uzņēmumu reģistrā, tiesībām pēc noteikta termiņa beigām pieprasīt to dzēšanu vai anonimizāciju vai prasīt, lai piekļuve tiem tiktu ierobežota, sniedzot to tikai trešajām personām, kas pamato savas leģitīmās intereses.

69. Proti, ir jāsaglabā uzņēmumu reģistra būtiskā funkcija, kas ir atspoguļot pilnīgu uzņēmuma dzīves un pēc tam vēstures ainu un ļaut ikvienam iegūt informāciju, no kuras šī aina ir veidota, neatkarīgi no [tās pieprasītāja] atrašanās vietas un bez laika ierobežojuma.

70. Nodrošināt šo uzņēmumu reģistra būtisko funkciju, manuprāt, nenozīmē tiesību uz personas datu aizsardzību nesamērīgu aizskārumu, un tā tas ir šādu iemeslu dēļ.

71. Pirmkārt, Direktīvā 68/151 prasītā likumīgā atklātība attiecas uz ierobežotu datu skaitu, kuri attiecas uz, kā tas ir precizēts šīs direktīvas preambulas 4. apsvērumā, "pamatdokumentiem [..] un citu informāciju, kas attiecas uz sabiedrību, īpaši [..] sīkiem datiem par personām, kuras ir pilnvarotas uzņemties saistības sabiedrības vārdā". It īpaši personas dati, kas ir uzskaitīti minētās direktīvas 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktā, ir minimālie dati, lai identificētu fiziskas personas, kas ir atrodamas aiz juridiskas personas ārējās fasādes, kuras forma ir piešķirta uzņēmumiem.

72. Otrkārt, ir jāuzsver, ka uzņēmumu reģistros iekļautās informācijas atklātība joprojām ir nepieciešama, lai aizsargātu trešo personu intereses, tostarp, ja tā attiecas uz uzņēmumiem, kas ir beiguši savu darbību pirms vairākiem gadiem vai pat gadu desmitiem.

73. Šajā ziņā, manuprāt, nav šaubu par to, ka uz šo informāciju, tostarp uz personas datiem, ir jāattiecina reģistra publiskuma princips ne tikai tik ilgi, kamēr uzņēmums darbojas tirgū, bet arī pēc tā darbības izbeigšanas. Proti, uzņēmuma likvidācija un tam sekojoša tā dzēšana no reģistra neizslēdz to, ka ar šo uzņēmumu saistītās tiesības un juridiskās attiecības var turpināt pastāvēt. Tādējādi ir nepieciešams, lai personām, kas var pieprasīt šādas tiesības attiecībā uz uzņēmumu, kurš izbeidzis savu darbību, vai kas ir izveidojušas juridiskas attiecības ar minēto uzņēmumu, būtu piekļuve informācijai par minēto uzņēmumu, tostarp tā vadītāju personas datiem.

74. Kā norāda Vācijas valdība, pat dati, kas vairs nav aktuāli, ir svarīgi saimnieciskos darījumos. Tādējādi strīda gadījumā bieži vien ir jānoskaidro, kas ir bijis tiesīgs pārstāvēt uzņēmumu attiecīgā laikposmā [32]. Tādā pašā nozīmē es, tāpat kā Čehijas un Polijas valdības, uzskatu, ka dati uzņēmumu reģistrā ir jāsaglabā pat pēc uzņēmuma likvidācijas, jo šādi dati vēl var izrādīties atbilstīgi, piemēram, lai pārbaudītu darbības, ko pirms vairākiem gadiem ir veicis kāds no uzņēmuma vadītājiem, likumību, vai arī, lai trešās personas varētu celt prasību pret sabiedrības struktūras locekļiem vai likvidatoriem.

30 — It īpaši skat. spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, *Schrems* (C-362/14, EU:C:2015:650, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 — It īpaši skat. spriedumu, 2011. gada 24. novembris, *Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito* (C-468/10 un C-469/10, EU:C:2011:777, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 — Vācijas valdība sniedz šādu piemēru: proti, ka personai, kas 1991. gadā iegādājās mantisku īpašumu no uzņēmuma, kurš 1992. gadā tika pasludināts par maksātnespējīgu un kura administrators ir bijis *S. Manni*, vēl pašlaik būtu jāpierāda *S. Manni* tiesības pārstāvēt šo uzņēmumu, ja tiktu apšaubīts šīs personas īpašnieka statuss attiecībā uz attiecīgo īpašumu.

75. Turklāt trešajām personām ir jāspēj jebkurā brīdī gūt ticamu priekšstatu par uzņēmumu, neatkarīgi no tā, vai tas vēl darbojas vai vairs nedarbojas tirgū, kā arī par tā vadītājiem, lai varētu novērtēt komercattiecību riskus. Trešo personu aizsardzības mērķis, kas ietver iespēju gūt ticamu uzņēmuma vēstures ainu, tātad aizstāv uzņēmumu reģistros iekļautu datu saglabāšanu un atklātību nenoteiktu laikposmu.

76. Viena no uzņēmumu reģistra funkcijām tieši ir sniegt trešajām personām ticamas un izsmeļošas ziņas par pagātnes faktiem. Tādējādi katru reģistru veido pašreizējie dati un vēsturiskie dati.

77. Šim reģistram ir jānodrošina pilnīga, ātra un pārskatāma piekļuve jebkādai informācijai par uzņēmumiem, kas ir darbojušies vai darbojas tirgū, neatkarīgi no tā, kur atrodas persona, kas lūdz šo piekļuvi. Ikvienai personai ir jābūt iespējai uzzināt ikviena uzņēmuma vispārējo profilu, tostarp arī tad, ja tas ir izbeidzis savu darbību pirms daudziem gadiem. Tādējādi konkrētu datu attiecībā uz šo pēdējo minēto uzņēmumu kategoriju svītrošana no reģistra ar tādām sekām, ka uzņēmuma aina tad kļūtu nepilnīga, nozīmētu radīt aizskārumu trešo personu interešu aizsardzībai.

78. Turklāt pretēji tam, kā ir statistiskās funkcijas gadījumā, uzņēmumu reģistra vēsturiskā funkcija un trešo personu aizsardzības mērķis padara datu, kuros ir identificēts vārds, vākšanu un saglabāšanu par nepieciešamu. Citiem vārdiem sakot, mērķis izveidot pilnīgu ainu par uzņēmumiem ir nesaderīgs ar anonīmu datu apstrādi [33]. Tādējādi pienācīga trešo personu informēšana prasa, piemēram, lai tās varētu izveidot saikni starp uzņēmumu, kas ir kļuvis maksātnespējīgs, un vadītājiem, kuri vadīja pēdējo minēto. Tātad es nepiekrītu nostājai, ko pieņēmusi *Tribunale di Lecce* (Lečes tiesa), kura uzskatīja, ka uzņēmuma pastāvēšanas un grūtību, ar ko tas saskāries, vēsturiskā atmiņa lielā mērā var tikt izveidota arī ar anonīmiem datiem.

79. Konkrētāk, šajā lietā *S. Manni* ieinteresētība attiecībā uz to, lai viņa agrākā darbība kā tāda uzņēmuma administratoram, kuram bija jāizbeidz sava darbība maksātnespējas dēļ, vairs nebūtu publiski pieejama zināšanai, nepieļauj trešo personu intereses gūt ziņas, pat *a posteriori*, lai noskaidrotu, kas ir bijis tiesīgs rīkoties šī uzņēmuma vārdā, kad tas vēl darbojās. Tādējādi nekustamā īpašuma pircējam nākotnē var rasties nepieciešamība noskaidrot, cik gadus uzņēmums, kura pārziņā bija šī īpašuma celtniecība, darbojas tirgū, ja persona, kas vada šo uzņēmumu, agrāk jau ir vadījusi citus uzņēmumus, un kāda ir šo uzņēmumu vēsture. It īpaši apstāklis, ka viens no uzņēmumiem ir kļuvis maksātnespējīgs, no pircēja skatupunkta var būt izšķirošais elements pirkuma aktā.

80. Turklāt, ņemot vērā prasību civillietās un komerclietās atšķirīgos spēkā esošos noilguma termiņus dalībvalstīs, to interešu dažādību, kādas var būt trešajām personām, lai iepazītos ar uzņēmumu reģistru datiem, un to, ka juridiskajās attiecībās var būt iesaistīti subjekti no vairākām dalībvalstīm, manuprāt, iestādēm, kas pilda uzņēmumu reģistra pienākumus, ir grūti vai pat neiespējami pieņemt drošu lēmumu, ka kādā konkrētā datumā trešo personu intereses ir izsmeltas. Tādējādi konkrētā gadījumā pieprasījuma par uzņēmumu reģistrā iekļautu personas datu dzēšanu vai pārveidošanu anonīmā formā izpilde varētu apdraudēt citus pieprasījumus par datu paziņošanu, kas vēl joprojām ir nepieciešami trešo personu interešu aizsardzībai.

81. Tajā pašā aspektā, lai atspoguļotu to, ka trešo personu intereses turpina pastāvēt pat pēc uzņēmuma dzēšanas no uzņēmumu reģistra, Itālijas valdība paziņoja par ļoti ilgiem noilguma termiņiem kapitālsabiedrību struktūru atbildības jomā, kuri, starp citu, var tikt pārtraukti, ceļot prasību tiesā, kā arī par to, ka Itālijā nepastāv noilguma termiņš prasībām par spēkā neesamības atzīšanu.

33 — Attiecībā uz statistikas vākšanu skat. spriedumu, 2008. gada 16. decembris, *Huber* (C-524/06, EU:C:2008:724, 65. punkts).

82. Visbeidzot norādīšu, ka Tiesa jau ir atzinusi, ka Direktīvas 95/46 piemērošanas joma ir ļoti plaša un ka šajā direktīvā minētie personas dati ir ļoti dažādi. Direktīvas 6. panta 1. punkta e) apakšpunktā atkarībā no datu savākšanas vai vēlākas apstrādes mērķiem noteiktais datu glabāšanas termiņš tātad var atšķirties. Dažos gadījumos tas var būt ļoti ilgs [34].

83. Treškārt, cenšoties panākt līdzsvaru starp trešo personu interešu aizsardzību un tiesībām uz uzņēmumu reģistrā iekļautu personas datu aizsardzību, ir jāņem vērā, ka dati, ar kuru palīdzību var identificēt fiziskas personas, ir iekļauti šajā reģistrā, jo tās ir izvēlējušās īstenot savu darbību ar uzņēmuma, kuram ir juridiskas personas statuss, starpniecību. Taču Tiesa jau ir norādījusi, ka "tiesību uz personas datu aizsardzību aizskāruma smagums juridiskām personām izpaužas citādi nekā fiziskām personām. Šajā ziņā ir jānorāda, ka juridiskām personām jau ir noteikts plašāks pienākums publiskot savus datus" [35].

84. Es piekrītu Vācijas valdības viedoklim, saskaņā ar kuru ikvienam, kas vēlas piedalīties saimnieciskos darījumos ar komercuzņēmuma starpniecību, ir jābūt gatavam nodot atklātībai konkrētu informāciju. Te ir runa par atlīdzību par darbības veikšanu tāda uzņēmuma formā, kuram ir juridiskas personas statuss. Uzņēmējs, kad viņš iekļaujas tirgū, izveidojot komercuzņēmumu, apzinās, ka viņa dati tiks iekļauti uzņēmumu reģistrā, kuram piemīt publisks raksturs, un ka tie būs pieejami, neatkarīgi no tā, kādi notikumi risināsies uzņēmuma dzīvē.

85. Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktā ir paredzēts uzņēmumu reģistrā iekļaut norādes par personām, kuras noteiktu laikposmu ir pildījušas funkcijas kādā no uzņēmuma struktūrām vai veikušas šī uzņēmuma likvidatora uzdevumus. Pat ja šāda veida norāžu publicēšana fiziskai personai var sagādāt apgrūtinājumu, ņemot vērā grūtības, ar kādām var saskarties uzņēmums, kurā tā uzņemas saistības, šis apgrūtinājums ir normāls aspekts līdzdalībā saimnieciskajā dzīvē.

86. Tāpat kā Itālijas valdība piebildīšu, ka tas, ka pret uzņēmumu tiek piemērota kolektīva procedūra, pats par sevi neveido norādi, kas aizskar administratora, kurš to pārstāvēja, reputāciju vai godu. Proti, uzņēmuma maksātnespējas cēlonis var būt arī ārēji apstākļi, kurus nav tieši izraisījusi šī uzņēmuma slikta vadība, piemēram, sekas, ko rada ekonomikas krīze vai pieprasījuma samazināšanās attiecīgajā nozarē.

87. Ceturtkārt, neuzskatu, ka Komisijas ierosinātais risinājums, kura būtība ir pēc noteikta laikposma beigām no komercuzņēmuma darbības izbeigšanas ierobežot uzņēmumu reģistrā iekļauto datu paziņošanu, izpaužot to tikai ierobežotam trešo personu lokam, kas pamato [savas] leģitīmās intereses zināt šos datus, atsaucoties uz attiecīgās personas pamattiesībām, kuras tiek aizsargātas Hartas 7. un 8. pantā, pašreizējā Savienības tiesību attīstības stadijā varētu nodrošināt pareizu līdzsvaru starp trešo personu [interešu] aizsardzības mērķi un tiesībām uz uzņēmumu reģistrā iekļautu personas datu aizsardzību.

88. Šajā ziņā norādīšu, ka Direktīvā 68/151 izvirzītais mērķis aizsargāt trešo personu intereses ir formulēts pietiekami plaši, lai aptvertu ne tikai tā uzņēmuma kreditorus, par kura datiem ir runa, bet arī vispārīgi visas personas, kas vēlas iegūt informāciju par šo uzņēmumu.

89. Tiesa jau ir precizējusi, kas ir ietverts kategorijā "trešās personas", kuru interešu aizsardzība ir Direktīvas 68/151 mērķis.

34 — Skat. spriedumu, 2009. gada 7. maijs, *Rijkeboer* (C-553/07, EU:C:2009:293, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 — Skat. spriedumu, 2010. gada 9. novembris, *Volker und Markus Schecke* un *Eifert* (C-92/09 un C-93/09, EU:C:2010:662, 87. punkts).

90. Savā 1997. gada 4. decembra spriedumā *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581) Tiesa ir izvēlējusies trešo personu jēdziena plašu interpretāciju. Tā norādīja, ka EK līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunktā, kas ir Direktīvas 68/151 juridiskais pamats, "ir norādīts uz trešo personu interešu aizsardzības mērķi vispārīgi, nenošķirot vai neizslēdzot to kategorijas" [36]. Tiesas ieskatā "[šajā normā] norādītais trešo personu jēdziens tātad nav šauri jāattiecina vienīgi uz uzņēmuma kreditoriem" [37]. Tiesa arī ir uzskatījusi, ka "direktīvas 3. panta normās, kurās ir paredzēta publiska reģistra, kurā ir jāiekļauj visi atklātībai nododami dokumenti un ziņas, turēšana, kā arī iespēja jebkurai personai iegūt pa pastu gada pārskatu kopiju, ir apstiprinātas rūpes par to, lai informāciju varētu iegūt ikviena ieinteresētā persona" [38].

91. Savā 2004. gada 23. septembra rīkojumā *Springer* (C-435/02 un C-103/03, EU:C:2004:552) Tiesa vēl skaidrāk atbildēja uz jautājumu, vai trešo personu, kuras ir jāaizsargā saskaņā ar Līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunktu, loks ir jādefinē tādējādi, lai tajā būtu ietverta ikviena persona neatkarīgi no tā statusa. Balstoties uz argumentāciju, ko Tiesa bija izmantojusi savā 1997. gada 4. decembra spriedumā *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581), tā ir precizējusi, ka "nodošanas atklātībai pienākumi, ko nosaka Pirmās sabiedrību direktīvas 3. pants, [..] nozīmē, ka jebkurai personai ir tiesības iepazīties ar to uzņēmumu, uz kuriem attiecas minētā [Direktīva 90/605/EEK [39]], gada pārskatiem un gada ziņojumu, *nepamatojot to ar aizsargājamām tiesībām vai interesēm*" [40]. Tiesa arī ir apstiprinājusi, ka "trešo personu" jēdziens Līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunkta izpratnē "attiecas uz jebkuru trešo personu" un ka "šis jēdziens jāinterpretē plaši" [41].

92. Turklāt ar Komisijas ierosināto risinājumu tiek sagādātas ievērojamas neērtības, atstājot iestāžu, kas pilda uzņēmumu reģistra pienākumus, brīvam vērtējumam ne tikai noteikt brīdi, kad šajos reģistros iekļauto datu pilnīgā atklātība kļūst par selektīvu atklātību, – tātad noteikt personu ierobežotu loku, kuras pamato leģitīmas intereses iegūt šādus datus –, bet arī pieņemt lēmumu par to, vai šādas leģitīmas intereses pastāv. Šāds risinājums tādējādi ietver lielu risku, ka iestādes, kas pilda uzņēmumu reģistra pienākumus, veiks savstarpēji atšķirīgus vērtējumus.

93. Tādējādi, atļaujot iestādēm, kas pilda uzņēmumu reģistra pienākumus, pakārtot šajos reģistros iekļauto personas datu paziņošanu leģitīmu interešu esamībai, Savienības saimnieciskās darbības subjektu starpā neizbēgami tiktu pārtraukta piekļuves šādiem datiem vienlīdzība.

94. Protams, Direktīvā 68/151 ir paredzēti koordinācijas pasākumi, kuru mērķis nav reglamentēt visus ar dalībvalstu uzņēmumu reģistriem saistītos aspektus. Tādējādi, piemēram, meklēšanas kritēriju, kas ļauj piekļūt šajos reģistros iekļautajiem datiem, noteikšana ir pakārtota dalībvalstu rīcības brīvībai [42]. Ievērojot to, no Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta nepārprotami izriet, ka tās mērķis ir noteikt ar uzņēmumiem saistīto datu minimālo kopumu, kuriem ir jābūt obligātas atklātības priekšmetam. Būtu veltīgi paredzēt šādu visām dalībvalstīm vienādu kopumu, ja katra no tām varētu noteikt piekļuvi savu uzņēmumu reģistros iekļautajiem datiem atkarībā no laika un saskaņā ar leģitīmas intereses esamību vai neesamību. Tas būtu arī pretrunā valstu tiesību aktu koordinācijas mērķim, kura būtība – attiecībā uz direktīvām, kas ir pamatotas ar Līguma 54. pantu, – ir novērst šķēršļus brīvībai veikt

36 — Spriedums, 1997. gada 4. decembris, *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581, 19. punkts).

37 — Spriedums, 1997. gada 4. decembris, *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581, 20. punkts).

38 — Spriedums, 1997. gada 4. decembris, *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:58, 22. punkts).

39 — Padomes 1990. gada 8. novembra direktīva, ar ko attiecībā uz darbības jomu groza Direktīvu 78/660/EEK par gada pārskatiem un Direktīvu 83/349/EEK par konsolidētajiem pārskatiem (OV 1990, L 317, 60. lpp.).

40 — Rīkojums, 2004. gada 23. septembris, *Springer* (C-435/02 un C-103/03, EU:C:2004:552, 33. punkts) (mans izcēlums).

41 — Rīkojums, 2004. gada 23. septembris, *Springer* (C-435/02 un C-103/03, EU:C:2004:552, 34. punkts).

42 — Saskaņā ar tādu pašu loģiku Direktīvā 2012/17 tās preambulas 11. apsvērumā ir paredzēts, ka "ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķis nav saskaņot centrālo reģistru, komercreģistru un uzņēmumu reģistru valstu sistēmas, dalībvalstīm nav pienākuma mainīt savas iekšējās reģistru sistēmas, jo īpaši attiecībā uz datu pārvaldību un glabāšanu, maksām un informācijas izmantošanu un publiskošanu valsts vajadzībām".

uzņēmējdarbību, kas panākams, padarot viendabīgus dažādu dalībvalstu tiesiskos regulējumus, ieviešot Savienībā, it īpaši saistībā ar Līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunktā paredzēto mērķi, vienādu tiesisko prasību minimumu attiecībā uz informācijas par uzņēmumiem apjomu, kāds būtu jāsniedz sabiedrībai [43].

95. Turklāt ir jāatgādina, ka ar Direktīvu 95/46, kā it īpaši izriet no tās preambulas 8. apsvēruma, ir paredzēts visās dalībvalstis nodrošināt personu tiesību un brīvību vienādu aizsardzību saistībā ar personas datu apstrādi.

96. Turklāt es piekrītu Vācijas valdības viedoklim, saskaņā ar kuru, pakārtojot piekļuvi uzņēmumu reģistram leģitīmas intereses pierādīšanai pat pēc noteikta laikposma beigām, kā to ierosina Komisija, tiktu apdraudēts uzņēmumu reģistra operatīvais raksturs. Proti, šādas pieteikuma iesniedzēja leģitīmas intereses pārbaude veidotu laika patēriņa un izmaksu ziņā nesamērīgu administratīvu slogu, kas beigu beigās liktu apšaubīt uzņēmumu reģistra spēju pildīt tā funkcijas.

97. Turklāt, ja visas personas, kas tādā vai citādā veidā ir iesaistītas komercattiecībās, būtu pakļautas riskam, ka tās nevar pierādīt savu interesi iegūt uzņēmumu reģistrā iekļautos datus, tas izraisītu viņu paļāvības uz šo instrumentu samazināšanos.

98. Kopumā es uzskatu, ka tādi publiski reģistri kā uzņēmumu reģistrs var izpildīt savu vitālo mērķi, proti, radīt tiesisko noteiktību ar tiesiski drošas informācijas pārskatāmu pieejamību, tikai tad, ja piekļuve tai ir dota ikvienam un uz nenoteiktu laikposmu.

99. Tiesa ir atzinusi, ka pareizs līdzsvars starp pamattiesībām, kas tiek aizsargātas ar Savienības tiesībām, un Savienības atzītajiem vispārējo interešu mērķiem var būt atkarīgs no attiecīgās informācijas būtības un tās jutīguma attiecībā pret datu subjekta privāto dzīvi, kā arī sabiedrības interesēm saņemt šo informāciju, kas var atšķirties tostarp atkarībā no šīs personas lomas sabiedriskajā dzīvē [44].

100. Izvēle, ko izdara fiziskas personas, iesaistīties saimnieciskajā dzīvē ar komercuzņēmuma starpniecību ietver pastāvīgu pārskatāmības prasību. Šī galvenā iemesla dēļ, kas iepriekš izklāstītajos apsvērumos ir noraidīts dažādos tā aspektos, es uzskatu, ka iejaukšanos tiesībās uz uzņēmumu reģistros – kuru uzdevums ir nodrošināt šo datu atklātību nenoteiktu laikposmu un ikvienai personai, kas lūdz minēto datu paziņošanu, – iekļautu personas datu aizsardzību, attaisno trešo personu dominējošās intereses iegūt piekļuvi attiecīgajai informācijai [45].

101. Visbeidzot norādīšu, ka iepriekš izklāstītā analīze ir saderīga ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 27. aprīļa Regulas (ES) 2016/679 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46 (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 17. panta 3. punkta b) un d) apakšpunktu [46]. Proti, šajā normā ir paredzēts, ka tiesības uz personas datu dzēšanu vai "tiesības tikt aizmirstam" netiek piemērotas, ja apstrāde ir nepieciešama, "lai izpildītu juridisku pienākumu, kas prasa veikt apstrādi, kā paredzēts Savienības vai dalībvalsts tiesību aktos, kuri piemērojami pārzinim, vai lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai saistībā ar pārzinim likumīgi piešķirto oficiālo pilnvaru īstenošanu" vai "arhivēšanas nolūkos sabiedrības interesēs".

43 — Šajā ziņā skat. spriedumus, 1997. gada 4. decembris, *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581, 22. punkts), un 2006. gada 21. jūnijs, *Danzer*/Padome (T-47/02, EU:T:2006:167, 49. punkts).

44 — Skat. spriedumu, 2014. gada 13. maijs, *Google Spain* un *Google* (C-131/12, EU:C:2014:317, 81. punkts).

45 — Šajā ziņā atsaucos uz 2014. gada 13. maija sprieduma *Google Spain* un *Google* (C-131/12, EU:C:2014:317) 81. un 97. punktu.

46 — OV 2016, L 119, 1. lpp.

IV – **Secinājumi**

102. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es ierosinu atbildēt *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija) šādi:

Padomes 1968. gada 9. marta Pirmās direktīvas 68/151/EEK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 58. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 15. jūlija Direktīvu 2003/58/EK, 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunkts, kā arī 3. pants un Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvas 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts, kā arī 7. panta c), e) un f) apakšpunkts, skatot tos kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. un 8. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem netiek pieļauts, ka uzņēmumu reģistrā iekļauti personas dati pēc noteikta laikposma un pēc attiecīgās personas pieprasījuma varētu tikt dzēsti, padarīti anonīmi vai bloķēti, vai arī padarīti pieejami vienīgi šauram trešo personu lokam, proti, tādu personu lokam, kas pamato leģitīmas intereses piekļūt šādiem datiem.